

זה הלך להם

השעה היא שלוש לפנות בוקר. 3000 בנות ישנות באוהליסיירים ביער חול' דה בכניסה למחנה מפלרטט קצין צעיר עם טורדנטית מנומשת.

”מה, גם בתל אביב יש בחורות שנאות לצעדה?”

”כן,“ משיבה לו אילנה בחיל בת ה-20. ”ואני חשבתי שבחורות כמותן מתהלכות רק ברחוב דיזנגוף.“

”אהה,“ מאשרת אילנה, ”שם עושים כל שנה את האימונים לצעדה.“

השומרות הצעירות משתיקות אותם. הזוג מסתלק, השומרות נשארות. טיפות גשם מטפ' טפות, אך הן אינן יכולות ללכת לישון. יש להן תפקיד חשוב: לחכות עוד שעה וחצי, כדי להעיר את הבנות.

הן מיותרות. באחד מאוהלי ההיילות גדלק לפתע נר זעיר. נערת זווהר תל אביבית מוציאה מארנקה ראי גדול, מתחילה לאפר את פניה. חברתה מסתכלת בה בהמון, פורצת בצחוק פרוץ. גלי הצחוק מדביקים את האוהלים האחרים. החיילות המתכוננות לצעדת ארבעת הימים, מתעוררות.

אחדות שולחות מבט אל מחנה הגברים, שפנסיליקס החלו לדלוק באוהליהם. המחנה נראה רחוק. אחת החיילות אינה יכולה להת' אפק: ”הרבנות עשתה פה עבודה טובה.“ היא מעירה בקול רדום.

השעה כבר 3.30 לפנות בוקר. הצעדה

השנית, בה משתתפים 11 אלף נשים וג' ברים, עומדת להתחיל בכל רגע.

★ ★ ★

לא לצאת דופן

מירוניות מפתדרות בקבוצתיהן. מפקדות צעירות מנסות להתגבר בעזרת תרגילי סדר על הקור. הצועדות מחפשות להן קבוצה מאורגנת כדי להצטרף אליה.

”קחו אותי אתכן,“ מבקשת אחת מאר' בעת הבנות, לבושות כובעי הסומבררו וה' חולצות הצהובות, הנושאות סמל מסחרי של בנק דיסקונט. ”כדאי לכן לצרף אותי: יש לי טמבור ורדיו טרנויסטור.“ הפקידות הצועדות מצטערות מאד. אם תצרפנה את הצועדות הבודדות תעשינה צעד בלתי נכון — הן חייבות להופיע בתלבושת אחידה ועם הסמל המסחרי של הבנק.

ליד אוהלו של קצין אג"ם מצטופפות נעי' רות החרדות למזג האויר. ”רק שלא יהיה חמסין או גשם,“ מתחננת צועדת בפני ה' קצין התורן. ”שיהיה מזג אויר ככה-ככה.“ הקבוצות הראשונות של החיילות כבר מונקות. צועדות רשלניות מצטרפות אל השורות, אחרי שמהירו לקחת את כובעיהן. רק החתיקות אינן מתרגשות. הן כבר צעדו ארבע פעמים, אהדות בילו עשרה ימים ב' הולנד.

מעלים חחיות מן הטיוול הנפלא לאירופה. מיישהו מחפש את דינה נאט, גיבורת הצע' דות הקודמות, שהובילה לפני שנתיים את

הבנות בהולנד. הפעם היא חסרה: עסוקה בלימודים. החתיקות מוכנות להסתפק גם במרים קישון, שכל חזה עטור מדליות מכר' בדות. גם היא היתה בהולנד. ”עכשיו אני לא סטאר, אני סתם,“ אומרת הקצינה המח' פשת בקבוק חלב לשתייה.

מקום הזינוק התרוקן כבר ממרבית הק' בוצות. גם הבודדות יצאו לדרכן. החתיקות אורזות באדישות את חפציהן. ”מרגיז שז' פעם אין צורך לסחוב שום תרמיל על הגב,“ נאנחת בתיקיבוץ.

★ ★ ★

צ'ק בני ביפו

הזמן בורח. השעה שמונה. הקבוצות המתרחקות אחת מהשניה. רובן נעות על ציר רמלה-מושב פדיה. כמה צועדות בודדות, שהתינדו באמצע הדרך, שוכבות ב' צידי הכביש, בתוך התעלה. עשרות מקלטי רדיו טרנויסטור פזורים לדין, משמיעים מנגינות שונות.

גריצה"ל נכנסו לפעולה לפני שעה וחצי. ”כי גייגני הוא אופי וגיינפי הוא טבע / על ראש הגייגני בוער הצבע.“ מזמר הפז' מון הידוע. רינה השחרחרת סוגרת את המקלט. ”שחרחרת, כך קראו לה בפלוגה / ילדנות מכולם את המודה,“ היא מזמרת בקול רם.

כמה מאות מטרים לפני הסיבוב למושב פדיה מופיעות 15 בנות לבושות הולצות

מראש יהודית וולף, חברת יוסבתא לשעבר, מדגימה בפני חבר' תיה תרגילי יוגא, עליהם שקדה כמה שנים.

ומכנסיים ירוקים, נעולות נעלי צנחנים. ה' משמעת בשורות הן מופתית. מרגלית דינור מסקדת עליהן בקול רם. פקידות בנק לאומי חייבות לשיר. לבושן מושך את עיני הנהגים המאיטים את מהירותם. ”הבגדים שלכן כמו צ'קים בלי כיסוי,“ מעיר אחד מהם.

הן רוצות להשיב לו תשובה ניצחת. הוא מחכה לשומעה. אולם מרגלית, החובשת משקפי שמש, אינה מרשה להן לפצות את הפה. ”את השטרות שלו לא כדאי בכלל לקבל, ולא צריך לפרוץ,“ היא מסבירה להן. ”יותר טוב ללכת בסדר, לא להתפרע. אל תשכחו, בנות,“ מוסיפה הרסיפית הצעירה, ”כי אנחנו פה בתפקיד ייצוג מטעם הבנק.“

באופק מופיעה קבוצת חיילות. הן מת' קדמות בקצב אחיד. ”אנו הולכות ברגל / הופה-היי, הופה-היי,“ הן מפזמות. המפקדת בתעמי גנץ נותנת להן קצב, מזכירה את חלום הנסיעה הקוסמת להולנד. הן מתקר' בות למקום החניה. ליד שולחן השיפוט יושבים קצינים צעירים. ”עצור!“ פוקדת בת' עמי. ”לסדר את המדים.“ החיילות מסירות את הכובעים. זנבות סוס פרוצים מתגלים. זהו צעד נבון. אחרת אי אפשר היה להיכנס לישוב האורחי.

★ ★ ★

לא ילדה, צנחנית.

מזשב פדיה. בנות עמק-הירדן מגיעות למנוחה קצרה. יש להן סיכויים טובים לזכות פעם נוספת באליפות הצעדה לאר' רחיות. ביניהן נמצאות צועדות חתיקות, ש' קיבלו את השפשוף הראשון בעת השרות בצה"ל.

הן רוצות לעשות רושם, רוקדות הורה. ”אל יבנה הגלילה,“ שרות אחדות. אחרות מושיבות את ילדי המושב במעגל, מלמדות אותם שירי מולדת, שהושרו בפי אבותיהם בקיבוצי עמק-הירדן. אחד מבחורי המושב ניגש ישר לענינים. ”בת כמה את ילדה?“ הוא שואל את מרגלית צפתי, מארגנת

של ארבע צועדות, שדאגו להופיע בתלבושת אחידה. ניסו לשכנע את הצלמים להנציח את חיוכהן הרחבים. כל הדרך לא פסקו הארבע לשיר, סיברו בכל חוקף להוריד את משקפי השמש. אותן קנו במיוחד לכבוד הצעדה.

וחבורה

צבע בקצה האצבע, הפריע לצועדת במשך כל זמן הצעידה. בסיום פנתה לזובש המחנה, כדי שייכבוש אותו.

מרגלית צפתי השתתפה כצנחנית בצעדה שעברה. הפעם באה לתחרות עם בנות הפועל עמק הירדן.

אסתר היא אחת הנערות שהופיעה לצע' דה בקבוצת הפקידות המאורגנת של בנק לאומי, ששמרו על אחידות ההופעה.

מרים קישון היא אלופת אר' בע הצעדות הקודמות, ועל חזה בולט הכוכב, שקיבלה בהולנד.